

[Poul Hartling.]
punkter, og jeg må mene, at statsministeren har følt sig ramt, siden han tog det op; det er nok ikke tilfældigt.

Når man har fulgt de sidste ugers presse-debat, synes jeg, det må være rigtigt at sige, at statsministerens og socialdemokratiets reaktioner på militærkuppet, som også vi fordømmer, har efterladt det indtryk, at socialdemokratiet har været ivrigt for at placere sig helt forrest blandt de kredse, som fordømmer alle ikke-kommunistiske overgreb; man har i mange kredse kunnet møde den refleksion, at socialdemokratiet havde vældig travlt med at komme foran socialistisk folkeparti med denne fordømmelse. Nu afviser statsministeren dette i skarpe vendinger, og det skal kun glæde mig, hvis indtrykket er forkert, men jeg må have lov at sige, at det er ikke helt tilfældigt og ikke helt uden grund, at det indtryk har bredt sig.

Jeg mener at huske rigtigt, når jeg siger, at statsministeren i socialdemokratiets hovedbestyrelse optrådte arm i arm med en vis hr. Camre, som gjorde sig bemærket ved meget hastigt fremførte krav om, at den græske konge nu måtte forlade den græske trone. Jeg mindes ikke, at statsministeren har gjort noget forsøg på at lægge luft mellem hr. Camre og sig selv. Det er også mit indtryk, at statsministerens reaktioner ikke byggede på autentiske meddelelser, men kun på denne hr. Camres oplysninger. Det er endvidere fremgået af pressen, at denne hr. Camre har skrevet til amerikanske politikere for at få dem til ikke at anerkende den græske regering, og at det skete med statsministerens godkendelse. Jeg har med undren set, at det ikke er blevet dementeret. Jeg mener, at den slags ting ikke styrker vort omdømme ude i verden.

Jeg havde ikke tænkt at gå ind på så mange enkeltheder, som jeg her har gjort, men blot stilfærdigt sige, at regeringen måtte advares mod at tage for hastige standpunkter på et grundlag, der ikke synes betryggende underbygget, og derved bliver taget til indtægt af kredse, som ikke er så ansvarlige, som udenrigsministeren måtte være det, men mine bemærkninger fremkaldte altså en så stærk reaktion hos

statsministeren, at jeg synes, jeg måtte føje dette til.

Jeg var jo så uheldig at nævne markedspolitikken, da jeg talte om socialistisk folkeparti og socialdemokratiet, og statsministeren sagde, at det jo netop var et eksempel på, at de kunne gå hver for sig, så det var meget uheldigt, at jeg havde nævnt det. Jeg er ked af, at statsministeren i sin pikerede situation, eller hvordan det nu har været, ikke rigtigt har hørt, hvad jeg sagde; det er muligt, jeg har talt for hurtigt. Jeg sagde udtrykkeligt, at jeg anerkendte, at regeringen ikke havde ændret sin markedspolitik; jeg sagde, at dette holdt stik ved den afgørelse af markedspolitikken, som blev truffet for nogle uger siden.

Jeg er i den heldige situation, at jeg talte efter manuskript og nøjagtig ved, hvad jeg sagde. Jeg sagde i slutningen af mit indlæg, at vi tilsiger regeringen støtte i bestræbelserne for at knytte Danmark til det store europæiske Fællesskab; jeg sagde, jeg gik ud fra, at vi stadig kunne føre politik sammen med socialdemokratiet på dette punkt. Det, som åbenbart har fremkaldt misforståelsen — og det er en misforståelse, som også det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der plejer at sidde dér, har gjort sig skyldig i — er, at jeg skulle have sagt noget om, at bindingen til SF kunne sønderslå forudsætningen for et dansk medlemskab af fællesmarkedet. Hvis man har misforstået det, vil jeg gerne her have lov til at oplyse, hvad jeg sagde.

Jeg sagde, at den økonomiske politik, der skal berede os til indgangen i fællesmarkedet, bør man ikke føre i afhængighed af folk, der er imod fællesmarkedet, for så kan man sønderslå forudsætningen. Jeg kunne jo minde om, at debatten om engelsk medlemskab meget har været knyttet til den engelske betalingsbalances sundhed, jeg kunne sige, at når vi skal ind i fællesmarkedet, betyder det noget, at erhvervslevet er sundt og konkurrencedygtigt, og det var i den sammenhæng, at jeg sagde det. Jeg har ikke klandret regeringens stilling til markedspolitikken — på ingen måde. Jeg anerkender den, den er vi tilfreds med. Der har ikke været slinger i valsen dér, det er i orden. Men jeg har sagt, at den